

Dániel könyve – százötvenhárom】 【.

Az északi és a déli királyság szellemi szimbolikája: utazás a bibliai templomokon és az emberi természetén keresztül

Jeff Pippenger

2024-03-23

Az északi királyság az emberiség templomában az alacsonyabb természetet jelképezte; az egyház templomában a testet jelképezte; Krisztus templomában az emberi testet jelképezte. Krisztus épített minden templomot, és Ő vetett meg minden alapot, és a Millerita templomban az első kő a „hét idő” tana volt, amelyet Ezékiel két botja jelképez. Az 1863-as lázadásban a laodiceai adventizmus elvetette prófétai „szegletkövét”, ami a földi templom építésében is megtörtént. Az elvetett kő arra volt rendelve, hogy a templom felépítésének befejezésekor kiválasztassék, jóllehet az egész építkezés ideje alatt botránkozás köve volt. Mindazonáltal a prófétai Ige kijelenti, hogy az elvetett botránkozás köve végül a szeglet fejevé lesz.

A „hétszeres” vesszeje, amint azt a déli királyság jelképezi, az északi királysághoz viszonyítva a „fő”. Azért „fő”, mert Isten a déli királyságban választotta ki Jeruzsálemet, mint az Ő városát, ahol elhelyezte szentélyét és nevét. Mindaddig, amíg a két vessző 1798-tól 1844-ig egyesítettet, a „fő” az alacsonyabb rendű, déli királyság volt. Miután Jánosnak 1844-ben azt mondták, hogy hagyja el az északi királyságot, mert az a pogányoknak adatott, a déli királyság maradt jelvényként, egyedül állva mint egy nemzet, vagy legalábbis ez volt a terv. Ezt a tervet akadályozta meg az 1863-as lázadás és a modern Izrael első „lázdása Kádésnál”.

2001. szeptember 11-én az Úr visszavitte laodiceai egyházát 1863-ba, vissza 1888-ba, vissza 1919-be és vissza 1957-be, a második „kádési lázadáshoz”. Ám ennél a lázadásnál most beteljesedik az az ígélet, hogy a megvetett kő lett a szeglet fejevé. Ez azokban teljesedik be, akiket a száznegyvennégyezer jelképez, akik között Krisztus örökre véghezviszi az istenség és az emberség egyesülését.

Pál az alacsonyabb természetet a testként, a magasabb természetet pedig az értelemként azonosította. A testet (az alacsonyabb természetet) halálként azonosította.

Mert tudjuk, hogy a törvény lelki; én pedig testi vagyok, a bűn alá rekesztve. Mert amit cselekszem, nem ismerem el; mert nem azt teszem, amit akarok, hanem azt cselekszem, amit gyűlölök. Ha pedig azt cselekszem, amit nem akarok, egyetértek a törvénnyel, hogy jó. Most azért már nem én cselekszem azt, hanem a bennem lakozó bűn. Mert tudom, hogy nem lakik énbennem, azaz a testemben, semmi jó; mert az akarás megvan bennem, de a jónak véghezvitelét nem találom. Mert a jót, amelyet akarok, nem cselekszem; hanem a rosszat, amelyet nem akarok, azt cselekszem. Ha pedig azt cselekszem, amit nem akarok, nem én művelem már azt, hanem a bennem lakozó bűn. Megtalálom azért magamban azt a törvényt, hogy mikor a jót akarom cselekedni, a rossz ott van velem. Mert gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint; de látok egy másik törvényt a tagjaimban, amely hadakozik elmém törvénye ellen, és foglyul ejt engem a bűn törvényének, amely a tagjaimban van. Ó, én

nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből? Róma 7:14–24.

Pál tudta, hogy az ő „testében” „nem lakik semmi jó”. Az örökölt és a kifejlesztett hajlamok egyaránt, amelyek az ő testében (a testében) léteztek, csupán arra működtek, hogy bűnbe vigyék őt. E hajlamok a bűn törvényét képviselték, Pál azonban Isten törvényét kívánta megtartani, nem pedig a bűn törvényét. Isten törvényét Pál az „elméjének törvényeként” azonosította (magasabb természeteként). Kiáltása ez volt: „kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?” Természetesen Pál tudta, hogy a szabadulást az istenség hozza el, de azt is tudta, hogy a szabadítás munkája az ő részvételét is megkívánja.

Ezért, szeretteim, amiképpen mindenkor engedelmeskedtetek, nemcsak jelenlétemben, hanem most sokkal inkább távollétemben, félelemmel és rettegéssel vigyék véghez a ti üdvösségeteket. Mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a cselekvést az ő jókedvéből. Filippi 2:12, 13.

A halál testéből való szabadulást isteni hatalom vitte véghez, amely emberi hatalommal volt összekapcsolva, és ez volt az a példa, amelyet Jézus az emberek számára adott. Jézus még akkor is, amikor a bűn törvénye tevékenyen munkálkodott a test alsóbb természetében, úgy tartotta alsóbb természetét Isten törvényének alárendeltségében, hogy akaratát Atyja akaratának rendelte alá. Pál is szabadulást találhatott volna, ha akaratát az istenség akaratának rendeli alá. Ezzel munkálta volna saját üdvösségét, és ezt érti White testvérnő azon, amikor a bűn életünkől való eltávolításának munkájáról beszél.

„Minden lélek, aki megtagadja, hogy átadja magát Istennek, egy másik hatalom uralma alatt áll. Nem a maga ura. Beszélhet szabadságról, de a legnyomorúságosabb szolgátságban van. Nem engedik, hogy meglássa az igazság szépségét, mert értelme Sátán uralma alatt áll. Miközben azzal hízeleg magának, hogy saját ítélőképessége parancsait követi, a sötétség fejedelmének akaratát teljesíti. Krisztus azért jött, hogy letörje a bűn rabszolgaságának bilincseit a lélekről. „Ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek.” „A Jézus Krisztusban való élet Lelkének törvénye” megszabadít minket „a bűn és a halál törvényétől”. Róma 8:2.”

„A megváltás művében nincs kényszer. Semmiféle külső erőszak nem alkalmaztatik. Isten Lelkének befolyása alatt az ember szabadon döntheti el, kit akar szolgálni. Abban a változásban, amely akkor megy végbe, amikor a lélek átadja magát Krisztusnak, a szabadságnak legmagasabb értelme nyilvánul meg. A bűn kiűzése magának a léleknek a cselekedete. Igaz, nincs hatalmunk arra, hogy megszabadítsuk magunkat Sátán uralma alól; de amikor arra vágyunk, hogy megszabaduljunk a bűntől, és nagy szükségünkben olyan hatalomért kiáltunk, amely kívülünk és felettünk van, akkor a lélek erői a Szentlélek isteni energiájával telnek meg, és engedelmeskednek az akarat parancsának Isten akaratának teljesítésében.”

„Az egyetlen feltétel, amely mellett az ember szabadsága lehetséges, az, hogy eggyé legyen Krisztussal. »Az igazság szabaddá tesz titeket«; és Krisztus az igazság. A bűn csak úgy diadalmaskodhat, ha meggyengíti az elmét, és megsemmisíti a lélek szabadságát. Az Istennek való alárendeltség önmagunkhoz való visszatérés,—az ember igazi dicsőségéhez és

méltóságához. Az isteni törvény, amelynek alá vettünk, »a szabadság törvénye«. Jakab 2:12.”
Jézus élete, 466.

Pál felkiáltott: „Ó, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?” White testvér kijelentette: „amikor vágyunk arra, hogy megszabaduljunk a bűntől, és nagy szükségünkben egy rajtunk kívül és felettünk álló hatalomért kiáltunk, a lélek erői áthatódnak a Szentlélek isteni energiájával, és engedelmeskednek az akarat parancsainak Isten akaratának cselekvésében.” Amikor akaratunk gyakorlása által részt veszünk emberségünk Krisztus istenségével való egyesítésében, véghezvisszük a bűn a saját „lelkünkéből” való eltávolításának „cselekedetét”.

Ám amit „meg kell értenünk, az az akarat valódi ereje.” Az akarat „az ember természetében uralkodó hatalom, a döntésnek, vagy a választásnak ereje. Minden az akarat helyes működésétől függ. A választás hatalmát Isten adta az embereknek; az ő dolguk, hogy éljenek vele. Szívedet nem tudod megváltoztatni, magadtól nem tudod annak szeretetét Istennek adni; de választhatod, hogy Őt szolgálod. Neki adhatod akaratodat; akkor Ő munkálja majd benned az akarást és a cselekvést az Ő jókedve szerint. Így egész természeted Krisztus Lelkének uralma alá kerül; érzelmeid Őrá összpontosulnak, gondolataid pedig összhangban lesznek Vele.”

Pál ismerte ezeket az igazságokat, és tudta, hogy alacsonyabb természetét magasabb természetének kell alárendelnie akaratának gyakorlása által. Ezért halt meg Pál naponként.

Naponta meghalok; erre a veletek való dicsekedésemre hivatkozom, amelyet a mi Urunkban, Krisztus Jézusban bírok. 1Korinthus 15:31.

Pál tudta, hogy naponta meg kell feszítenie alacsonyabb természetét azáltal, hogy akaratát gyakorolja annak érdekében, hogy alacsonyabb természetét alárendeltségben tartsa. Ezért megfeszítette a testét.

Akik pedig Krisztuséi, megfeszítették a testet indulataival és kívánságaival együtt. Galata 5:24.

Pál tudta, hogy bűnös teste Krisztus második eljöveteleig jelen lesz az emberiségben, amikor a hűségesek egy szempillantás alatt új, megdicsőült testet kapnak. Ezért jelöli 1798 annak a negyvenhat évnek az alapját, amely alatt a millerita templom felépült, mert Krisztus, mint az egyetlen alap, a Bárány volt, aki a világ alapjának felvettetésétől fogva megöletett. Az északi királyság a test volt, amely a bűn által uralomra jutott az emberiség felett, és önmagát emelte fel, hogy a hamis északi királysággá legyen. 1844-ben János azt a parancsot kapta, hogy „hagyd ki” a pitvart, ami görögül azt jelenti, hogy el kell vetni az alsóbb természetet, amely uralomra jutott a magasabb természet felett, ahol Isten úgy döntött, hogy oda helyezi az Ő nevét; és 1798-ban a testet (az alsóbb természetet) „indulataival és kívánságaival” együtt meg kellett feszíteni.

Alapvetően Krisztus teste a keresztre feszítéskor halt meg, mivel kivágtott az élők közül. A déli királyságnak akkor egy nemzetté kellett lennie, egy királlyal, Istennel szövetségben, és oly nemzetté, amelynek közepette Isten szentélye van. Sor sorra, a „hétshézer”, immár „a szeglet fejévé” lett, mert 2001. szeptember 11. óta Isten zászlóként emeli fel az Ő „északi seregét”. Annak a seregnak egy nemzetté kell lennie, és az a nemzet egyedül az Ő képmását fogja tükrözni; és ezt

éppen abban az időben teszi, amikor Sátán felemeli az ő „szarvát”, amely a fenevad képe. Ezékiel harminchetedik fejezetében a négy szél üzenete a késői eső üzenetét leheli azokra, akik akkor felállnak mint az a sereg. A négy szél üzenete a Hetedik Trombitaszó üzenete, ahol Isten titka bevégeztetik.

A pecsételés befejező munkája 2023. október 7-én kezdődött. A száznegyvennégyezer pecsételésének ideje a Hetedik Kürt megszólalása alatt teljesedik be, és ez a kürt a pecsételés folyamata során háromszor szólal meg. Mindig az iszlámnak a Dicsőséges Föld elleni csapását jelzi. A modern szellemi „dicsőséges földet” 2001. szeptember 11-én érte csapás, az ősi, szó szerinti dicsőséges földet pedig 2023. október 7-én, éppen abban az esztendőben, amikor a megöletett két tanú újra életre kelt. A harmadik csapás az Egyesült Államokban hamarosan bekövetkező vasárnaptörvénynél lesz.

2023. október 7-étől kezdve a közelgő vasárnaptörvénynél a republikánus szarv és a földi fenevad igaz protestáns szarva véghezviszi végső átalakulását egy olyan szarvvá, amely vagy sárkányként, vagy Bárányként szól. A belső és külső ellenfelek két megnyilvánulása a nagy küzdelemben, amely a föld történelmének záró eseményei során bontakozik ki, egyaránt a Dániel könyve tizenegyedik fejezetének negyvenedik versével jelképezett történelemben helyezkedik el. A két szarv két végső fejleménye a Hetedik Trombitaszó idején megy végbe. A Hetedik Trombitaszó a három jajtrombita közül a harmadik.

A három jaj a prófécia hármaskörét jelenti, és ezáltal erőteljes tanúbizonyságot tesz 2023. október 7-ének útjelzője mellett. Mind az első jajban, mind a második jajban az iszlám hadviselése Róma seregei ellen irányult, amely az utolsó napokban az Egyesült Államok, amint arról tanúskodik a Szovjetunió legyőzése, amelyet az antikrisztus (II. János Pál pápa) és a hamis próféta (Ronald Reagan) közötti titkos szövetség idézett elő 1989-ben.

Az első jajban, amint az a Jelenések kilencedik fejezetében van bemutatva, egy öt hónapról szóló idői prófécia található, amely százötven évet jelent. A második jajban egy háromszázkilencvenegy évről és tizenöt napról szóló idői prófécia található. Mindkét idői prófécia azt a Róma elleni hadviselést jelképezi, amelyet az iszlám vitt véghez a két olyan történelmi szakasz során, amelyek az első és a második jajt ábrázolják. E két prófécia a hadviselés két különböző kimenetelét foglalta magában. Az első százötven évben az iszlámnak „bántania” kellett Rómát, a háromszázkilencvenegy évről és tizenöt napról szóló próféciaiban pedig az iszlámnak „megölnie” kellett Rómát. E két prófécia közvetlenül összekapcsolódott. A százötven év vége, amely alatt az iszlámnak bántania kellett Rómát, azonosította annak a háromszázkilencvenegy évnek és tizenöt napnak a kezdetét, amely alatt az iszlámnak meg kellett ölnie Rómát. Az első és a második jajt a százötven év vége, valamint a háromszázkilencvenegy év és tizenöt nap kezdete választja el egymástól.

Az Egyesült Államok a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvény idején megszűnik a bibliai prófécia hatodik királysága lenni, és ekkor lesz prófétailag „megölve”. A „nagy földrengés” órája a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvény, és amikor ez az óra elérkezik, vele együtt érkezik meg az iszlám Hetedik Kürtje is. Azért érkezik, hogy

jelezzék a végét, avagy a halálát a hatodik királyságnak, amely az utolsó napokban Róma serege. Ezt a halált százötven év előzte meg, amely alatt az iszlám sebezte Róma seregeit. A főszórájú média szerint, amely igyekszik lekicsinyelni a radikális iszlám tevékenységét a modern világban, 2023. október 7-e óta, e cikk 2024. február 12-én történt megírásáig az iszlám világszerte százhatvanöt támadást hajtott végre amerikai érdekek ellen.

Az iszlám ama százötven éve, amely az első és a második jajban Róma seregeit győzti, s amely Róma seregeinek megöletéséhez vezet, megismétlődik a harmadik jaj történetében, mert így működik a prófécia hármas alkalmazása. A Hetedik Trombita megszólalásának, amely a száznegyvennégyezer elpecsételése, amikor az istenség és az emberség egyesülése bekövetkezik, amint azt a két bot egybekapcsolása jelképezi, három határköve van. Az első a lelki dicsőséges föld, az utolsó pedig a lelki dicsőséges föld. A középső határkő a szó szerinti dicsőséges föld.

2023-ban a harmadik jaj második figyelmeztető trombitaszava azonosította az iszlám hadviselésének eszkárlódását, amint az egy olyan időszakba lépett, amikor „bántani” fogja a föld vadállatát. Ugyanabban az évben a republikánus szarv és az igaz protestáns szarv két tanúja újra életre kelt, és megkezdte kölcsönös átalakulását végső jelképes szarvaivá. A republikánus szarv esetében ez az összes hitehagyott protestáns hatalom és az összes hitehagyott republikánus hatalom egyesülése volt, hogy egyetlen szarvat alkossanak, amely a fenevad képmása. Az igaz protestáns szarv esetében ez az istenség és az emberiség egyesülése volt, miközben a szarv jellemében laodiceaiból filadelfiává alakult át, hogy a fenevad képmásának ellentétét tükrözze. 2023 huszonegy évvel 2001 után következett, ezáltal az istenség és az emberiség egyesítésének jelképes kapcsolatát ábrázolva.

Mindez a történelem Dániel tizenegyedik fejezetének negyvenedik versében megy végbe; ez az a vers, amely fel lett nyitva, és 1989-ben a tudás megsokasodását eredményezte, amit a Hiddekel folyó jelképez. E vers prófétai történetében a Szentek Szentjében végzett végső munka is beteljesedik; ez az a világosság, amely 1798-ban lett felnyitva, és amelyet az Ulai folyó jelképez. A negyvenedik vers kezdete az 1798-as vég idejét azonosítja, a vers vége pedig az 1989-es vég idejét azonosítja, és mindkét folyó egyesül a negyvenedik vers történetében, miként a Tigris és az Eufrátesz (az Ulai és a Hiddekel) is egyesül közvetlenül azelőtt, hogy elérné a Perzsa-öblöt.

E tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

Az Úr Isten Lelke van énrajtam, mert felkent engem az Úr, hogy örömhírt vigyek a szelídeknek; elküldött, hogy bekössem a megtört szívűeket, hogy szabadulást hirdessek a foglyoknak, és a börtön megnyílását a megkötözötteknek; hogy hirdessek az Úr kedves esztendejét és Istenünk bosszúállásának napját; hogy megvigasztaljak minden gyászolót; hogy Sion gyászolóinak ékességet adjak hamu helyett, örömmel olaját gyász helyett, dicsőretnek palástját a csüggedés lelke helyett; hogy igazság fáinak neveztessenek, az Úr plántálásának, hogy megdicsőíttessék.

És felépítik a régi romokat, helyreállítják a hajdani pusztulásokat, és megjavítják az elpusztult városokat, sok nemzedék pusztaságait. És idegenek állnak elő, és legeltetik nyájaitokat, a jövevények fiai lesznek szántóvetőitekké és szőlőművelőitekké. Ti pedig az Úr papjainak

neveztetek, a mi Istenünk szolgáinak mondanak titeket; megeszitek a népek gazdagságát, és azok dicsőségével dicsekedtek. Szégyenetekért kettőst nyertek, és gyalázat helyett örvendeznek osztályrészüknek; ezért földjükön kettőst örökölnék: örökkévaló örömük lesz nekik.

Mert én, az Úr, szeretem az ítéletet, gyűlölöm a rablást az égőáldozatért; és hűséggel irányítom munkájukat, és örökkévaló szövetséget kötök velük. És ivadékuk ismert lesz a pogányok között, és utódaik a népek között; mindazok, akik látják őket, elismerik őket, hogy ők az a mag, amelyet az Úr megáldott. Nagyon örvendezem az Úrban, lelkem vigad Istenemben; mert az üdvösség ruháiba öltöztetett engem, az igazság palástjával borított be, miként a vőlegény ékességgel ékesíti fel magát, és miként a menyasszony felékesíti magát ékszereivel. Mert amiként a föld előhossa sarjadékát, és amiként a kert kisarjasztja a belé vetett magvakat: úgy sarjaszt igazságot és dicséretet az Úr Isten minden nemzet szeme láttára. Ézsaiás 61:1–11.